

David Šenk - Souhvězdí Lva

Mike je o dva roky mladší než já. Má na sobě černou košili, seprané džíny, na hlavě klobouk. Ten klobouk je fialový, připomíná mi šaty Ellis, která si před týdnem vysloužila oplzlé komentáře bulvárního tisku. „Ellis Everettová, zdá se,“ napsali v *Sunday Talk*, „ztratila soudnost. Tento delikátní klenot s hlasem mohutného zvonu se navlékl do fialového pytle a proměnil se v olezlou sousedku od vás z domu. Nic proti vaší sousedce, ale na ní vás fialový pytel, propadlé tváře a špatně nanesený mejkap nepřekvapí.“

Je to koneckonců moje chyba. Byl to dárek z Evropy, ze Starého kontinentu, jak mu říkají snobové a teplouši v *Modrém výklenku*.

„Miku,“ řeknu svému mladšímu bratrovi. „Ten klobouk nech doma.“ Zatváří se uraženě, ale poslechne a odhodí klobouk do křesla v rohu. Mám u něho respekt. Nebo tak alespoň říkám jeho neochotě hádat se se mnou před cizími lidmi.

Inspektor Westwood se blahosklonně usměje. „Pane Dixone, je čas...“

Podívám se ze zvyku na hodinky, pak vezmu Mika kolem ramen a vedu ho ke dveřím na chodbu.

„Tváříš se, jako bys šel na popravu,“ řeknu mu.

„A co jiného to vlastně je?“ vyhrkne. „Jak ses cítil ty, když ti to udělali?“

Pokrčím rameny. Celou noc jsem pil francouzský koňak, a tak jsem vůči jeho stresu imunní. Mám poněkud palčivější problém, než je jeho plodnost. „Mně bylo dvanáct. Tobě je třicet tři. Postav se k tomu jako chlap.“

Zabouchnu za ním a inspektorem z Kastrolu, jak říkáme Federálnímu úřadu pro kontrolu populace, dveře a jdu do koupelny. Je deset ráno, musím se oholit a alespoň na chvíli si zdřímnout. Snad to dokážu, koňak mě rozpálil, srdce mi tlučte ještě o fous rychleji než elektrický šicí stroj. Ellis přijde okolo třetí odpoledne a v pět už musíme být ve Frankfurtu.

* * *

Probudí mě lehký závan větru. Mžourám proti ostrému světlu. Otevřely se dveře na chodbu a průvan roztáhl tak pečlivě zatažené závěsy.

„Jime?“ volá Ellis. „Jime?“

„Tady, zlato,“ snažím se dát do hlasu sílu, kterou postrádám. Jít spát byla chyba. Je mi teď hůř než ráno. Měl jsem vyhánět čerta ďáblem, pár hltů whisky mě snad postaví na nohy.

Sedne si ke mně na postel. „Kde je Mike?“

„Ráno ho odvedli,“ řeknu jakoby nic.

Předstírá, že se jí to netýká, že je to běžná součást našich životů, asi jako návštěva holiče či plastického chirurga, ale znám ji příliš dobře. Přitáhnou ji k sobě a políbím. Mírně se zachvěje. Má sucho v puse, je nervózní. Chce mě odstrčit, už je to dobrých pár týdnů, co jsme se naposledy milovali, ale povalím ji na postel a pomalu svléknu. Nebrání se, ale ani mi nevychází vstříc. Milujeme se mechanicky, vašeň našich prvních nocí je dávno pryč. Mám na tom svůj podíl, v poslední době bych se za ideálního partnera mohl považovat jen těžko. A navíc Ellis Everettová už dva roky nedostala žádnou pořádnou roli. Ještě před pěti lety hrála patnáctileté školačky v připitomělych komediích, které trhaly kasovní rekordy, ale dnes po ní neštěkne ani pes. Je stará. Ale ještě ne dost stará, aby mohla hrát charakterní matky, tvrdé profesionálky, nebo snad abatyše v romantických blábolech barokního šílenství, které zachvátilo jistou část populace euroatlantické civilizace.

Svalím se vedle ní, srdce mi buší, ne snad vzrušením, spíš kvůli špatné fyzické kondici a přemíře chlastu. Točí se mi hlava, mozek pulzuje na hranici bezvědomí.

Ellis se zvedne, zabalí se do prostěradla a beze slova odejde do koupelny. Pozoruji její zadek a mám na ni znova chuť. Slyším, jak pouští vodu. Nepřepadá mě to často, ale v tuhle chvíli lituji, že nemůžeme mít děti. Zavádím pohledem o Mikův fialový klobouk a trpce se usměji. Touthle dobou už je na tom Mike, alespoň v tomhle ohledu, stejně.

Popadnu pecku peedu a strčím si ji do ucha. „*Modrý výklenek*,“ řeknu. Sid se ozve hned po prvním zazvonění. Na Mika dá pozor, přišel už před hodinou a zatím má teprve třetí pivo. To je špatné

znamení. Permanentní sterilizace prostě není očkování proti tetanu; můžete se na to připravovat, jak chcete, ale prožít to jde jen jednou. Já jsem to měl spočítané od narození, šedý zákal je na eugenickém indexu už dobrých čtyřicet let. Millerův syndrom, kterým trpí můj mladší bratr, na seznam potlačovaných genetických vad zařadili teprve letos. Ten seznam je rok od roku delší a delší a mám pocit, že za pár let bude moci mít děti jenom Superman. Winston Churchill, G. B. Shaw anebo Teddy Roosevelt se sice svého snu nedočkali, ale jistě pod zemí přikyvují a tleskají pahnáty.

„Je třeba, aby se uvolnil,“ řeknu Sidovi. Souhlasně zamručí a já můžu položit. Sid stojí za barem ve *Výklenku* nepřetržitě snad sto padesát let. Dá se mu věřit, už toho viděl hodně.

* * *

Henlein Airlines se s vámi nemažou. Zavrou vás do kapsle a vystřelí bohu do náruče. Přetížení vám na chvíli vyhladí všechny vrásky; doporučuje se před letem nepít. Ve Frankfurtu jsme za třicet pět minut. Kapsle to napere do tlumicí pěny, čekáme, než roztaje, přes wolframové okénko si prohlížím reklamní tabule na budově terminálu a peedem dělám fotografie toxických fleků na přistávací ploše. Posílám je na Ellisin profil na síti a překvapeně zjišťuji, že je na ni napojeno okolo deseti tisíc niků. Bůh zaplať.

Jdu metr za Ellis. V Německu její sláva ještě nepohasla, tu a tam ji někdo zastaví, za chvíli je její fotka i na mamutí obrazovce uprostřed odletové haly, a než se dostaneme ven, má za sebou dvě interview.

„Jaké je vaše oblíbené německé slovo?“

„*Verschwinden*.“

„*Madamme* Ellis,“ hrne se k nám její německý agent Arnold Gruber. Když jí před týdnem o angažmá vyprávěl, rozplýval se, jako by měla tančit nahá před Cézarem. Ale jak jsem řekl: dva roky bez pořádné role posunou laťku přijatelnosti o hodně níže.

„Jaké to je, být prvním vesmírným vyslancem?“

„Komické,“ usměje se Ellis. „Nebo kosmické?“

Před letištěm na nás čeká taxi. Gruber nám uvnitř nabídne světlé pivo a tmavý rum. Už jsem zapomněl, jak nevkusní dokáží Evropané být. V Rusku nás před premiérou *Květnové neděle*, posledního

Ellisina filmu, který stál za to, vozili v tatrovce po Stalinovi a napájeli pravým šampaňským. Pravda, kaviár byl syntetický, ale na chuť to vliv nemělo.

Frankfurt se od většiny velkých měst ničím neliší, snad až na záplavu levných auťáků vyrobených mongolskými dělníky na Slovensku. Všichni čekáme spořádaně v zácpě. Nikdo netroubí. Cesta k budově ETA, domorodci přezdívané *Hufeisen*, trvá déle než cesta přes Atlantik.

Ellis mě s sebou vozí jako maskota. Na rozvášněné davy, ochranku v černých oblecích a záblesky fotoaparátů je zvyklá. Když však procházíme vstupní halou, vidím, jak je nesvá, nervózně se rozhlíží a hledá oporu. Gruber toho napovídal spousty, ale co se tu přesně bude dít, můžeme jen hádat.

„Guten Tag,“ pozdraví nás recepční, podá nám identifikační kartičky a ukáže k nepohodlným křesílkům u zdi. Prohlížím si katalog nějaké cestovní kanceláře, Ellis se zvědavě rozhlíží.

„Proč se o Arše víc nemluví?“ zeptá se najednou.

„Myslíš, že by ti mohla pomoci s publicitou?“

„Ne,“ rezolutně zavrtí hlavou a mávne rukou, aby mi dala najevo, že mluví vážně, ne o šoubyznysu.

Pokusím se zasmát, ale jen zachrchlám, omluvím se a dojdou si k automatu pro kelímek studené vody. Měl jsem si ten rum dát. Bůh ví, jak se to tu protáhne.

Od výtahu k nám toporně napochoduje nějaký muž, ukloní se Ellis, se mnou si potřese rukou. Gruber se po něm natahuje, ale muž se k němu otočí zády, spíš z roztržitosti, než z nedostatku dobrého vychování, a odvádí nás pryč. Jmenuje se Frank Eschner a na to, že je rodilý Bavorák, je docela sympatický. Jsem rád, že Gruber nejde s námi. Má na můj vkus příliš modré oči a patku učesanou na špatnou stranu.

Za chvilku stojíme v laboratoři, uprostřed se vyjímá kříženec tobogánu s tomografem. Smrdí to tu dezinfekcí. Chce se mi zvracet. Kdybych věděl, že to tu bude připomínat návštěvu u felčarů, nikdo by mě sem nedostal. Netěším se na chvíli, kdy budu muset s pravdou ven...

„Co to je?“ vytrhne mě ze zamyšlení napnutý hlas Ellis.

„Když jsme před sto lety vypustili Voyager,“ začne zešířena Eschner, „nesl na palubě zlatou desku, na kterou jsme nahráli pár fotek, šumění moře a pozdravy v padesáti pěti jazycích. Přiložili jsme k tomu návod, jak postavit gramofon, a doufali, že tento náš malý poklad někdo jednou najde.“ Eschner se odmlčí, přistoupí k záhadnému přístroji a položí na něj majetnický ruku. „Naši mimozemští přátelé ze souhvězdí Lva postupovali podobně – poslali nám hromadu vzkazů a přiložili plánek zařízení, které je dokáže přehrát. Nicméně,“ Eschner se zatváří dramaticky, rozpřáhne ruce a pokývá hlavou, jako by nám měl odhalit tajemství vesmíru. „Nicméně se s tím nespokojili a udělali ještě jeden krok navíc.“

„Chcete říci, že...“ začne obdivně Ellis, když jí to dojde.

„Jistě. Neposlali jen přehrávač, ale i rekordér. Vy budete první, koho poznají. Svlékněte se, *bitte*.“

Sednu si u dveří do chromovaného křesílka, dám si nohu přes nohu a sleduji to divadlo. Vedle mimozemského přístroje je malý paraván, za kterým se Ellis svlékne, zatímco Eschner něco ladí na ovládací konzoli. Ellis se tváří zoufale, snažím se ji uklidnit stoickým úsměvem a nakonec jí nezbyde nic jiného, než se do tunelu nasoukat.

Přijde mi to komické a nahlas se zahihňám. Eschner po mně loupne okem, jako kdybych rozdával kondomy v katolickém kostele.

„Jak to funguje?“ předstírám zájem.

„Uvnitř je soustava kvantových kondenzátorů. Budeme stimulovat mozková centra vaší... ehm, paní... a obsah její mysli se do nich otiskne. Vytvoříme tak jakousi její virtuální kopii.“

„Funguje to i obráceně?“

„Jak to myslíte?“

„Dokáže přístroj měnit naše vzpomínky? Jak jste to říkal... *otisknout* něco do našich myslí?“

Bavorák se nakloní a pozvedne pravé obočí. Zdá se, že neví, jestli ho tahám za nohu, nebo mě problematika opravdu zaujala. Nakonec se jen ušklíbne. „Zdá se, že nemáme kompatibilní strukturu vědomí. Možná jsou naše mozky příliš... jiné.“ Eschner se odmlčí, zamyšleně se usměje, jako by ho napadlo něco zábavného. „Jestli chcete,“ řekne nakonec, „můžete si to potom zkusit. Jestli chcete, můžete si nějaký jejich vzkaz poslechnout.“

„Je v tom nějaký háček?“

„Když Archa přiletěla, přirozeně se okamžitě o technologii a nahrávky zajímala armáda. Nakonec ale vše předali civilnímu sektoru. Přístroj sice přehrává všechny vzkazy, které nám mimozemšťané poslali, ale vjemy jsou velmi povrchní a nedokázali jsme z toho vlastně nic pořádného vyčíst. A ta kvantová technologie se příliš neliší od toho, co již používáme ve virtuálních světech na síti.“

„Aha,“ řeknu. Bůh ví, co si od toho armáda slibovala. Určitě jsou ty nahrávky jen „Dobrý den!“ v padesáti pěti mimozemských jazycích. Přístroj pípne, procedura je, zdá se, u konce. „Mohu?“ odsunu Eschnera rukou a vyfotím Ellis, jak se pomalu sune ven. Tuhle fotku na síť prozatím nedám.

* * *

V deset večer jsme zpátky v Bostonu. Kousek od Akvária jdeme na večeři. Jsem hladový jako vlk. Dám si celého humra a zamažu se od hlavy až k patě.

Oproti očekávání se ukazuje, že náš výlet do Frankfurtu nebyl ztráta času. Lidé v restauraci po nás pomrkávají, a když se Ellis objeví v půlnočních zprávách jako první člověk, jehož alter-ego poputuje přes propast vesmíru k mimozemšťanům, cvakají kolem nás peedy, dostaneme několik tisíc linků na profily a číšník dokonce přinese puget. Na peedech lidí v restauraci vidíme barevné astronomické aplikace a tu a tam peed někdo zvedne nad hlavu a nadšeně ukazuje směrem, kde v souhvězdí Lva tuší planetu, kolem které snad krouží další ostrůvek života ve vesmíru.

„Jak ses při tom cítila?“

Ellis je zamyšlená. Nemohu se zbavit dojmu, že se jí role vyslance zalíbila. „Musím si toho nechat hodně projít hlavou,“ řekne.

„Bylo to docela zajímavé,“ nenechám se odbýt. Svých pět minut slávy si musím náležitě vychutnat. „Byl jsem nějaký predátor, který trpělivě čeká na svou kořist. Těžko říct, proč nám posílali něco takového. Eschner mi pak pustil ještě jednu nahrávku, ale ta nestála za nic.“

Ellis odloží příbor. Zdá se, že mě neposlouchá. „Mám spoustu skvělých nápadů,“ prohlásí. „Trčíme tady na východním pobřeží,

když se všechno důležité děje jinde. I to pitomé Německo bylo zajímavější než Nová Anglie.“

Nenechám se rušit a dál rozvíjím teorie o mimozemšťanech a o tom, proč k nám Archu vlastně poslali. „Koneckonců,“ uzavřu přednášku, „nemůžou k nám ze stejných důvodů, z jakých my nemůžeme k nim. Je to prostě moc daleko. Můžeme si jen vyměňovat více či méně zábavné vtipy.“

„Cyniku,“ řekne a věnuje se nadívané papričce na talíři.

Mám chuť téma dál rozvíjet, ale přeruší mě peed. Volá Sid z *Modrého výklenku*. Mike je na šrot, máme si pro něj přijít. Ellis sebou nervózně škubne, otre si pusu ubrouskem a s omluvou zmizí na toaletě.

* * *

Venku lehce mží. Ulice jsou ale plné lidí, od moře proudí teplý vzduch. Okna restaurantů jsou otevřená, ven se linou irské lidovky a cinkání skla a porcelánu. Rozhodneme se jít pěšky. Držíme se za ruce, každý ponořený do svých myšlenek. Na rohu se zastavíme u večerky a koupíme si deštník. Ellis kýchá, má zplihlé vlasy a na sukni velký flek, památku na projíždějící taxík. Sleduji červené cihly *Freedom Trail* a začínám mít neodbytný pocit, že něco není v pořádku. Bmí mě nohy, snažím se uvolnit knedlík v krku. Ellis si mě zkoumavě prohlíží.

Do *Modrého výklenku* tu noc nedorazíme. Když odbočujeme na *School Street*, podlomí se mi nohy a sesunu se v bezvědomí na zem.

* * *

„Vy jste o tom nevěděla?“ slyším vážný hlas.

„Ne,“ řekne potichu Ellis.

„Velice mě to mrzí, slečno Everettová.“

Otevřu oči a otočím hlavu, abych měl lepší výhled. Ellis stojí v nohách postele ve společnosti doktora v zeleném plášti, tváří se ustaraně, a to, že to není jen mediální maska, je poznat podle hluboké rýhy mezi jejíma očima.

Když doktor konečně odejde, sedne si Ellis ke mně na postel.

„Proč jsi mi to neřekl?“ ptá se.

„Táhne mi na čtyřicítku,“ řeknu a pokusím se vykouzlit svůj odzbrojující úsměv. „Asi jsem na to zapomněl.“ Nádor na mozk

koneckonců není něco, o čem by se jednomu chtělo vyprávět. „Doufal jsem, že to se mnou jednou šlehne a budu to mít za sebou.“

„Máme přece dost peněz...“

„Byl jsem s tím u Feldmana v New Yorku, miláčku,“ řeknu, „dává mi maximálně půl roku života.“ Pokusím se posadit a obejmout ji. Ztracená smůla, tomuhle všemu jsem se chtěl vyhnout. Odstrčí mě. Jemně, ale rozhodně. Několikrát se nadechne, jako by mi chtěla říci něco zásadního, pak ale jen zavrtí hlavou a bez rozloučení odejde. Mohlo to dopadnout hůř, čekal jsem nepříjemný výstup.

* * *

Domů mě pustí až po týdnů deliria a probdělých nocí. Nepamatuji se na nic, jen na doktorovy výčitky ohledně chlastu; na jazyku mi zůstane pachut' nějakého obzvláště nepovedeného pokrmu z nemocniční jídelny.

Snažím se dovolat Ellis, ale není k zastižení a ani Mike mi nebere peed. Přistihnu se, že koktám a zmlknu v půli slova. Je to rozrušením nebo postupující nemocí... Taxikář si mě zvědavě prohlíží ve zpětném zrcátku. Ráno mě kruhy pod očima také vyděsily, ale koupil jsem si čtvrtku whisky v malém krámku, kde návštěvy kupují pacientům malé drobnosti jako úplatky za nevšímavost. Pokrčím rameny a zopakuji adresu.

Okénkem sleduji ranní cvrkot a nechám se ukolébat ševelením motoru. Nádor na mozků má nejrůznější příznaky, u mě, zdá se, převažuje melancholie. Nevím, co mohu doma čekat. Prázdný byt? Odjela Ellis do Kalifornie nebo do Německa? Nebo pro mě schovává soucitné pohledy a přidušené vzlykání v koupelně? Jedeme po nábřeží, pozorují racky nad *Charles River*.

Snad poprvé, co jsme se s Ellis do apartmá před sedmi lety nastěhovali, jdu domů po schodech. Masochisticky oddaluji okamžik zjevení, epifanie toho nejmocnějšího božstva na naší planetě, hybatele všeho lidského, kterému se vulgárně říká emoce.

Zámek mě pozná, to je dobré znamení. Ještě se tu se mnou počítá. Vstoupím do bytu a hned vidím, jak málo Ellis znám. Ani jeden ze stereotypních scénářů přivítání se nekoná.

Apartmá prošlo metamorfózou za hranicemi mojí představivosti. Naše pečlivě vybírané světlé potahy a závěsy nahradily těžké

orientální tapiserie. Kopie obrazů Jacksona Pollocka, objednané před lety u MOMANY inc., vystřídaly nudné krajinky vesnických snů. To ale není zdaleka to nejpřekvapivější. Lidé často mění názory na kulturní artefakty a podléhají módním trendům. Pollock nebo Cole, jsou to koneckonců jenom skvrny na plátně. To, co vidím v rohu místnosti, ale naprosto odporuje všemu, co o Ellis vím a co bych nikdy nepovažoval za možné změnit. Neříká se snad, že člověk má rád buď psy, nebo kočky? Proč se v křeslech v rohu rozvalují tři huňatá stvoření, která bych za normálních okolností považoval za příslušníky kočičí rasy, kdyby ovšem každé nevážila odhadem šedesát liber? Podezřívavě si mě prohlížejí. Jedné se podařilo stočit se uvnitř Mikova odhozeného klobouku.

„Ellis?“ zachrčím a udělám nesmělý krok směrem ke kuchyni.
„Ellis?“

Byt je prázdný. Zastavím se u stolu v pracovně a pátrám po indiciích. Vysvětlení je jednoduché: Ellis dostala velkou roli. Nad stolem jsou fotografie z castingu.

Uvařím si večeři a trpělivě čekám, až se Ellis objeví. Nebo Mike. Má sice garsonku v Chelsea, posledních pár let ale prakticky bydlí u nás. Pro jeho výpady do centra města má náš byt ideální polohu. Napadne mě nahlédnout do jeho pokoje, zda v něm nevypává po flámu, ale pokud tu byl, je to už dávno. Vzduch je tu zatuchlý, postel překvapivě ukázkově ustlaná. Kočky seskočí z křesla a přesunou se do předsíně. Mám je jít vyvěnit, napadne mě znechuceně.

„Jíme?“ dolehne ke mně z chodby. Ellis má na sobě černé večerní šaty, komplikovaný účes a voní po HX43, sekretu geneticky upravených orchidejí, jehož mililitr stojí přibližně váš roční příjem. „Nevěděla jsem, že tě dnes pustí,“ řekne, projde kolem mě a zmizí v kuchyni. Slyším, jak si nalévá vodu. Chvilku překvapeně přešlapuji na místě, pak si stoupnu ke dveřím do kuchyně a nadhodím konverzačně: „Jak se to jmenuje?“

„*Padesát dva důvodů, proč tě nenávidím*,“ řekne. „Je to remake toho německého hitu z pětadesátého. Dostala jsem hlavní roli.“

„To bychom měli oslavit!“ čekám nějakou reakci, ale jen pokrčí rameny. Dobře, budeme dospělí. Hledám v lednici šampaňské.

„Jsem příšerně unavená,“ řekne a zavře se v ložnici.

Snažím se zůstat klidný. Jazyk se mi lepí na patro, svědčí mě konečky prstů. Šampaňské následuje bourbon a noc nepřijemného převalování na gauči.

* * *

Když se ráno probudím, Ellis je opět pryč a okolo gauče jako na stráži sedí všechny tři kočky.

„Přineste mi vodu,“ zašeptám, ale jak všichni víme, kočky nemají pány. Namáhavě se zvednu a odejdu do koupelny. Kočky mě pronásledují i tam, a když se pokusím zavřít jim dveře před čumákem, prskají a vytasí drápy. Nějaký japonský výstřelek poslední módy? Budu si na ně muset posvítit.

Co to do Ellis vjelo, přemýšlím. Tohle si přeci nezasloužím! Nebo už jí její maskot omrzel? Sobče, řeknu si. Je to pro ni pravděpodobně těžší než pro tebe. Teď potřebuje oporu, ne mrzáka nad hrobem, který by ji emocionálně vyždímal, když musí být v kondici.

Připojím se na síť a hledám, co se o novém filmu Ellis Everettové ví. Zdá se, že projekt je financovaný nějakým německým konsorciem a patronát nad ním drží Columbia Works. Ellis právě natáčí v exteriérech v Nevadě. Prohlížím si její fotky a něco se mi na ní nezdá. Snad je to držení těla, snad hra svalů v obličejí. Těžko říci.

Snažím se dovolat Mikovi, ale není k zastizení. Rozhodnu se zajet k němu do Chelsea. Cestou si čtu zprávy, ale nic zajímavého se neděje. Evropa je jako obvykle na pokraji kolapsu, na Adamově hoře na Srí Lañce SE staví moderní zábavní park přes silný odpor místního obyvatelstva, Larson s posádkou se vrací z Marsu, Čína hrozí Japonsku ekonomickým embargem... Napadne mě napojit se na Mikův peed, ale ukáže se, že si ho nechal u nás v bytě. To není normální, říkám si. Poslední status update má před tím, než ho inspektor z Kastrolu odvedl. Okamžitě volám Sidovi.

„Ellis ho tu už taky hledala,“ řekne Sid. „Nějaký trable?“

„Nevím,“ řeknu a zavěším.

Mike doma není. Podle rozvinutého stádia plísně šunkového salámu v ledniče se dá odhadnout, že tu nebyl již delší dobu. Sebralo ho to asi víc, než jsem čekal. Je zavřený někde v bordelu a

dokazuje si, že je pořád chlap? Nebo zdrhnul do Mexika, kde eugenické zákony nikoho nezajímají?

Dám si pivo a chvíli jen tak civím z okna. Pak ještě jednou nahlédnu do Mikovy ložnice, nemotorně se otočím a srazím z poličky u dveří krabičku s fotografiemi. Rozletí se po podlaze. Sednu si na bobek a pomalu se jimi probírám. Většinou jde o momentky z doby, kdy jsme jako malí kluci jezdili s rodiči na prázdniny na Mys Tresky. Pak ale narazím na fotografii Ellis, jak se nahá opaluje kdesi na pláži. Tipoval bych to na Floridu, nikdy jsme tam spolu nebyli...

Mohl se svět za ten týden, co jsem byl v nemocnici, tak dramaticky změnit? Mohla mě Ellis odepsat, nebo už v tom s Mikem jedou delší dobu? V hlavě se mi roztočí soukolí žárlivosti a podezření, že můj vlastní bratr mi nasadil parohy a já za něj ještě platím účty. Užívají si spolu teď někde v Hyannis? Obědvají u Tylera v Orleans? Hrají black jack v Renu?

Domů se vracím metrem. Přítomnost cizích lidí mě uklidňuje. Dav dává světu smysl a řád. U dveří se baví skupinka byznesmenů o akcích nějaké švýcarské firmy, na opačné straně vozu se dva mladí lidé líbají. On má na triku Larsona, ona jeho raketu.

Doma se vrhnu k lednici, jako by v ní čekala spása, nějaké sérum, které dokáže vyléčit duševní sněť. Láhev mi vypadne z ruky. Opřu se o linku a zavřu oči. Kurva! Slyším tlumené cupitání. Kočičí trio si mě se zájmem prohlíží. Hodím po nich sklenici, ale ani se nehnu. Zdá se, že jejich geneticky upravené mozečky dokáží velmi dobře odhadnout mpje zaměřovací schopnosti.

Natahám chlast do obývacího, pustím si nahlas retronahrávky černochů naříkajících nad svým osudem a piju.

Když se Ellis před půlnocí vrátí, jen pokývá hlavou a vezme do ruky fotku demonstrativně položenou na stolku vedle prázdné lahve tequily. Mlčíme, ale já vím, že to nedokážu, že to neunesu a prasknu jako větev, na které se houpe váš stokilový strýček.

Nakonec se posadí do křesla naproti mně, kočky jí vyskočí do klína, bez zájmu je hladí.

„Jsem těhotná,“ řekne. Otevřu pus, ale nevydám ani hlásku. „S Mikem,“ dodá a já mám pocit, že svět přestal dávat smysl, že se

nějaká bytost z vyšší dimenze probudila ze sna a vysmrkala náš vesmír do kapesníku, který pak spláchla do hajzlu.

Zatmí se mi před očima a nějaká prehistorická část mého mozku převezme kontrolu nad událostmi.

„Ty čubko!“ zavýju a vrhnu se na ni. Kočky jí ležérně seskočí z klína, udělají dva rychlé kroky a jako secvičené trio ruských krasobruslařek se odrazí a zaseknou drápy do mé zubožené tělesné schránky. Vidím jen šmouhy jejich sekajících tlapek a rudé skvrny. Svaly na rukou a v obličeji mi tuhnou, nohy se naopak proměňují v těsto. Sesunu se na zem a prohlížím si strop. Ellis se pomalu zvedne, chytne mě za nohy a táhne do Mikova pokoje.

„Stihli jsme to na poslední chvíli,“ řekne suše. „Nemáš z toho radost?“

Strhne přehoz z Mikovy postele a nešetrně mě na ni vytáhne. Snažím se odporovat, ale je to marné. Jed z kočičích drápů mě zpacifikoval dokonale.

„Eschnere,“ řekne Ellis konverzačním tónem, který používá, když telefonuje s novináři, „měl jsi pravdu. První expozice na něj neměla vliv... Ne, nevím... Myslíš...? Jak to tedy mám nastavit...?“ Vidím, že v ruce drží něco, co připomíná velká stereofonní sluchátka. Nasune mi je na hlavu, ten frankfurtský sen o predátorech se vrací.

„Spi, miláčku,“ řekne Ellis chladně. „Uleví se ti a zítra si promluvíme. A žádné hlouposti, moji mazlíčci na tebe dají pozor.“

* * *

Ráno si připadám, jako bych se zvedl hrobníkovi z lopaty. Jen tak tak doběhnu k dřezu. Zvracím naprázdno, žaludek bolestivě protestuje.

Ellis je pryč, ale kočičí stráž je na místě. Chodí za mnou potichoučku jako stín a výhrůžně syčí. Ať už se mnou měl přístroj udělat cokoli, mám pocit, že se to nepovedlo. Cítím se stále stejně špatně. Pokud ve mně ale měl zasít semínko paranoie a pochybností, tak uspěl. Rád bych si ho prohlédl, ale kočky mě do Mikova pokoje již nepustí a já z nich začínám mít strach.

Svalím se na svou postel a snažím se urovnat si myšlenky. Co se to tu doprdele děje? Je Ellis opravdu těhotná? Volala Eschnerovi do

ETA? Do Frankfurtu? Proč? O jaké expozici mluvila? A kde je ksakru Mike?

Nadzvednu hlavu a podívám se směrem ke dveřím. Kočky sedí na prahu pokoje, jejich zelené oči se do mě vpíjejí. Co je to za obludy? Že by odpověď na domácí násilí? Poslušný mazlíček s drápy napuštěnými valiem zklidní vzteklého fotra jako nic.

Je čas jednat. Nemám tušení, o co tu jde a kdy se Ellis vrátí, ale nemám v úmyslu u toho být.

Kočky nějakým šestým smyslem vycítí, že něco chystám. Snad se začnu potit, nebo se mi zrychlí dech, každopádně jsou u dveří na balkon jen o chloupek po mně. Přeskočím na požární schodiště, zakopnu a skutálím se o patro níž. Kočky mi proletí nad hlavou, s mojí ekvilibristikou nepočítaly. Vrhnu se přes zábradlí a ztěžka dopadnu v boční uličce plné smetí, kterou byste uprostřed *Beacon Hillu* nečekali. Nohy se mi zaplétají do potrahaných hadrů a rozpadajících se igelitových pytlů s odpadky, ale daří se mi udržet rovnováhu a za chvílku vybíhám na hlavní ulici. U zdi před domem stojí opřené kolo mladého Winstona. Naskočím na ně a šlapu jako maniak. Slyším jemné cupitání svých pronásledovatelů, nebojsou to jen mé zjitřené smysly? Sjíždím z kopce na *Walnut Street*, prosmýknu se mezi zdí domu a právě parkující fordkou. Ozve se tlumená rána, bouchnou dveře a pak kdosi kleje. Mrknu přes rameno a vidím řidiče, jak si prohlíží poraženou kočku a soucitně se nad ní sklání. Její kolegyně kolem nich prosviští jako blesk. Otočím se opět dopředu a šlápnu do pedálů. Bohužel je přede mnou zábradlí a za ním čtyřproudová ulice. Moc daleko ses nedostal, frajere, bleskne mi hlavou. Je jen jedna možnost. Zaberu, co to dá, postavím se do pedálů a snažím se rozvlítnout nylon-ocelovou kostru *Superioru* tak, jak jsem to viděl dělat Johna Winstona, když se snažil sbalit Kate Parkerovou. Vyskočím na nákladovou rampu čínského obchůdku na rohu, tělo se mi napne jako při orgasmu, ostatní zařídí setrvačnost a odpružená konstrukce kola. Letím dobré čtyři metry nad projíždějícím hadem dopolední dopravní špičky.

Přistání je překvapivě hladké. Tedy na dané poměry: vysoký živý plot, který čtyřproudovku odděluje od parku. Vymotám se s kolem z křoví. Partička pubertáků na nedaleké lavičce celou eskapádu

zachytila na peedy a v okamžiku jsem favoritem lokálního nodu sítě. Ze *Superior* mi posílají nabídky na odkoupení videa a angažmá v reklamní kampani na příští sezonu.

„To bylo jako dost ultramazácký,“ řekne uznale asi dvanáctiletá žába.

„Hodně přísný,“ potvrdí její přítel se skejtem a podá mi ruku, abychom si spojili peedy. Reflexivně přijímám, není čas na dohady, jeho nik je *Brn* a vlezl mi mezi rodinné kontakty. Mám nejvýš minutu, než padne autům červená a kočičí komando se přes řeku oceli dostane ke mně. Proletím parkem a mizím v uličkách centra Bostonu.

* * *

Modrý výklenek je v tuhle hodinu jen nehostinná ratejna se židlemi postavenými na stolech, pod kterými robovysavače leští podlahu. Sid stojí za barem a datluje něco na peedu. Když vpadnu dovnitř, jen natáhne ruku, zatočí skleničkou, hodí do ní kapsli deoxu a pošle mi ji po pultu.

„Potřebuju čaj, Side, heřmánkovéj,“ řeknu, když mě šedesátiprocentní dezinfekce zahřeje v krku. „Na uklidněnou.“

„Život je pes,“ podotkne Sid, když si všimne mého rozdrápaného zevnějšku.

„Pes je nejlepší přítel člověka,“ řeknu, „tohle mi udělaly kočky.“

Sid profesionálně přikývne. Neptá se, u baru obyčejně mluví ti na mé straně.

„Včera mě pustili z nemocnice a od té doby mám pocit, že je svět naruby,“ řeknu po chvíli.

Sid mi naleje ještě jednoho panáka a uvaří čaj. „Vím, o čem mluvíš,“ podotkne.

Skřípnou dveře a na prahu se objeví jedna z Ellisiných koček. Tomu říkám vytrvalost. Prskne a vrhne se na mě. Vidím její rozšklebenou tlamu, přerostlé zuby a roztažené drápy na tlapkách. Výstřel ze Sidovy brokovnice ji roztrhá na maděru. Robovysavače ten svinčík okamžitě uklidí.

„Fujtajbl,“ zakleje Sid. „Co to bylo?“

„Nevím,“ řeknu. „Svět se posral. Ellis se zbláznila. Řekla mi, že je těhotná s Mikem a já ani nevím, kde ten hajzl je.“

Vyjeveně se na mě podívá. Tenhle pohled jsem ještě za těch deset let, co ho znám, neviděl. „Tak to беру jako svoje profesionální selhání. Párkrát jsem je tady spolu viděl a nedošlo mi to...“ Naleje dva panáky a přitukne si se mnou, což je opět dosti ojedinelé. Naposledy to bylo na podzim, ze žalu, když Red Sox po dvaceti letech podlehli New York Yankees ve finále Světové série.

„To s ní ta popularita pěkně zacvičila. Zítřka pošlou tu její nahrávku do vesmíru,“ řekne Sid. „Zajímalo by mě, jestli je to tam všechno zaznamenaný? Její pocity a tak. Myslíš, že to ti mimozemšťané pochopí? Budeš slavný: první mezihvězdný paroháč.“

Smějeme se jako pubertáči při první masturbaci.

„Hele,“ řeknu později. „V Evropě už vzniklo nějaké hnutí, které hlásá, že jde o podvrh. O manipulaci iluminátů a CIA. Takže je moje mezihvězdná pověst pravděpodobně stále v bezpečí.“

„Pane Dixone?“ ozve se mi za zády. Překvapeně se otočím a doufám, že to není ta třetí kočka, která se cestou naučila mluvit. Koutkem oka zahlédnu, jak se Sid natahuje po brokovnici, ale pak si všimne, kdo že to u dveří stojí a pokývá hlavou.

„Jde o vašeho bratra, pane Dixone,“ řekne policista. „Potřebujeme, abyste ho oficiálně identifikoval.“

„Identifikoval?“ zašeptám nechápavě.

„Jeho tělo bylo nalezeno kousek od starého Ledermanova parku,“ řekne lakonicky policista. „Vyplavila ho řeka, vypadá to na sebevraždu.“

„Vždycky měl rád baseball,“ podotkne soucitně Sid, i když se v Parku baseball už dobrých pět let, od posledních záplav, nehraje.

Podám Sidovi ruku, aby mohl odečíst útratu. Na ulici stojí policejní vůz se zapnutým majáčkem. Dokud mám u sebe peedu telefonu v uchu, jsem vždy moderním monitorovacím systémem k dispozici. Policista mě nacpe na zadní sedadlo vozu. Čekal jsem všechno, ale sebevraždu kvůli sterilizaci ne. Dojde mi, že Mike o Ellisině těhotenství pravděpodobně nevěděl. Z očí se mi vyhrnou slzy.

* * *

Mike je ošklivě odulý a připomíná malby francouzských dekadentních umělců. Pokývám hlavou, zřízenec zavře mrazák.

Odvedou mě do druhého patra prokuratury a nechají sedět v sekretariátu, abych podepsal nějaké dokumenty. Roztržitě koukám z okna, neschopen se na cokoli soustředit.

Z letargie mě vytrhne hluk na chodbě. Vykouknu ze dveří a zahlédnu dva policisty, jak zápasí s mužem oblečeným v tmavém obleku. Jeden z policistů drží v ruce zvláštní sluchátka a snaží se je muži nasadit na hlavu. Dojde mi, že je to stejný model, který měla Ellis.

„Hej,“ řeknu a nakročím ven z místnosti. Za rameno mě však uchopí něčí ruka.

„Prosím,“ řekne sekretář a prostrčí mě dveřmi do kanceláře svého nadřízeného. „Pan prokurátor vás čeká.“

„Už delší dobu vás sledujeme,“ řekne postarší muž za dubovým stolem. Mosazná tabulka v rohu stolu hlásá: John Winthrop. „Posaďte se.“

Winthrop se opře lokty o stůl, udělá z prstů stříšku a jeho malá očka mě pichlavě oceňují. „Trápíte nás, pane Dixone,“ řekne po chvíli tíživého ticha. „Proč nechcete spolupracovat?“

„Na čem?“ zeptám se podrážděně a nervózně se zavrtím. Chci se vrátit do *Výklenku* k Sidovi a zmastit se jak zákon káže.

„Vysvětlovali jsme Eschnerovi, že ten jeho plán se nám nezamlouvá. Celá operace běžela jako na drátkách bez většího povšimnutí obyvatelstva. Ta medializace kolem je nebezpečná.“

„Nechápu, co tím myslíte,“ řeknu otevřeně.

Chraplavě se zasměje. „Slečna Everettová nám potvrdila, že jste byl pod vlivem již dvakrát. Proč se tomu bráníte?“

„Nevím, o čem mluvíte.“

Opře se ve svém křesle a složí si ruce na břicho, jako někdo spokojený po dobrém obědě. „Dobrá, vysvětlím vám to. Co je podle vás jediná smysluplná věc, která se dá s někým sdílet přes propast světelných roků?“

Pokrčím rameny.

„Jen mluvte, nestyďte se,“ povzbudí mě bodře Winthrop. „Umění?“

„Irelevantní. Vám se malůvky indiánů nelíbí, indická hudba vám leze krkem a čínskou literaturu nechápete. Čím by vás oslovilo umění *mimozemšťanů*?“

„Tak tedy vědecké poznání?“

„Příliš široké...“

„Technologie,“ řeknu triumfálně.

Winthrop se usměje a nakloní se opět nad stůl. „Přihořívá.“

„Informační technologie,“ řeknu v náhlém osvětlení. „Software,“ přikývne a luskně prsty. „Software. A jaké je nejvyšší stadium softwaru?“

„Umělá inteligence,“ řeknu.

„Gratuluji.“

Snažím se pochopit, co se mi tu snaží naznačit. Zpotí se mi dlaně, nervózně si je otřu do kalhot.

Winthrop si mě chladně prohlíží. „Lidské mozky nás přijaly nad očekávání snadno. Máte v sobě zabudovanou jakousi flexibilitu, která vás bohužel činí velmi zranitelnými.“

„Co...?“ hlesnu. Po chvíli: „Ellis...“

„Jistě. Eschner jí přepsal mozek při vaší návštěvě ve Frankfurtu. Vyšlo mu to – hvězdy a hvězdičky šoubyznysu se k němu objednávají jako na běžícím pásu a na čekací listině má již i několik vlivných politiků z Evropského parlamentu...“ Mám pocit, že mi praskne hlava, že je moje šedá kůra mozková rozbředlá na bláto.

„V současné době,“ pokračuje jako by nic Winthrop, „už běží na vašem *hardwaru* okolo sedmi set tisíc individuálních simulací a můžeme čekat, že celý náklad Archy se během roku nahraje do mozků hostitelů. Země se prakticky stane naší kolonií...“ Winthrop otevře zásuvku ve stole a položí na něj veliká stereofonní sluchátka, která, jak si palčivě uvědomuji, sluchátky nejsou.

„Dříve, než vás reformovaného nechám jít, pane Dixone, ovšem potřebuji pochopit, jak se tomu dokážete bránit. Je to vědomé rozhodnutí? Co vám pomáhá nepodlehnout? Zatím jste jediný, který novou identitu nepřijal...“

Vystrašeně se rozhlédnu. Okno je zamřížované, budova plná policistů, pravděpodobně ovládaných UI ze souhvězdí Lva. „... tedy až na několik mentálně slabších jedinců.“

V uchu mi mírně zavibruje pecka peedu.

„Čau kámo,“ ozve se hlasem pubertáka, kterého jsem poznal v parku. Bro, bleskne mi hlavou. „Sledujeme tě celou dobu s partou a jak to tak posloucháme, možná by se ti hodilo, kdybysme ti přišli helfnout?“

* * *

Massachusetts byl první stát Unie, kde bylo otrokářství postaveno mimo zákon. Stalo se to v roce 1783. O téměř tři sta let později se stávám svědkem pokračování boje za svobodu.

Bro rozrazí dveře a vjede do místnosti na svém skejtu. V ruce drží kevlarovou baseballovou pátku, udělá dvojitý flip, a přetáhne s ní Winthropa přes hlavu.

Budova se začne otřásat, po schodech dupou těžké policejní boty, po zábradlích sjíždějí maníci na skateboardech a stříkají policistům do očí wasabi, pepř a zelenou barvu.

Ozvou se první výstřely, pak detonace ručního granátu a z přízemí začne stoupat kouř. Bro mě vytáhne na vzduch a hyperventilujícího položí na chodník.

Z budovy se kouří, město vibruje sirénami, které se k nám stahují ze všech stran.

Záznam mého *interview* se šíří jako mor po světové síti, a když k nám sirény dorazí, vytvoří kolem nás ochranný val.

Pomalů se postavím na nohy a rozhlížím se kolem sebe. Jak poznat, kdo je pod vlivem brainwashingu a kdo ne? Kdo z vás je ze souhvězdí Lva?

Zavrou mě do černé dodávky a odvezou někam do Maine. Dva týdny mě pitvají a testují a pak prohlásí, že za moji imunitu mohl nádor na mozku. Dvojitá expozice ho zahubila a pokud to na mě mimozemšťané zkusí potřetí, nebudu mít šanci se bránit.

Po Ellis se slehne země, ale já ji najdu. Je tu naděje, že se ji podaří přeprogramovat zpátky? Říkají mi, že ano, každý software jde prý nabourat. Nezbývá než doufat. Každopádně Ellis nosí jednu památku na Mika, o kterou, musím přiznat, mám eminentní zájem.